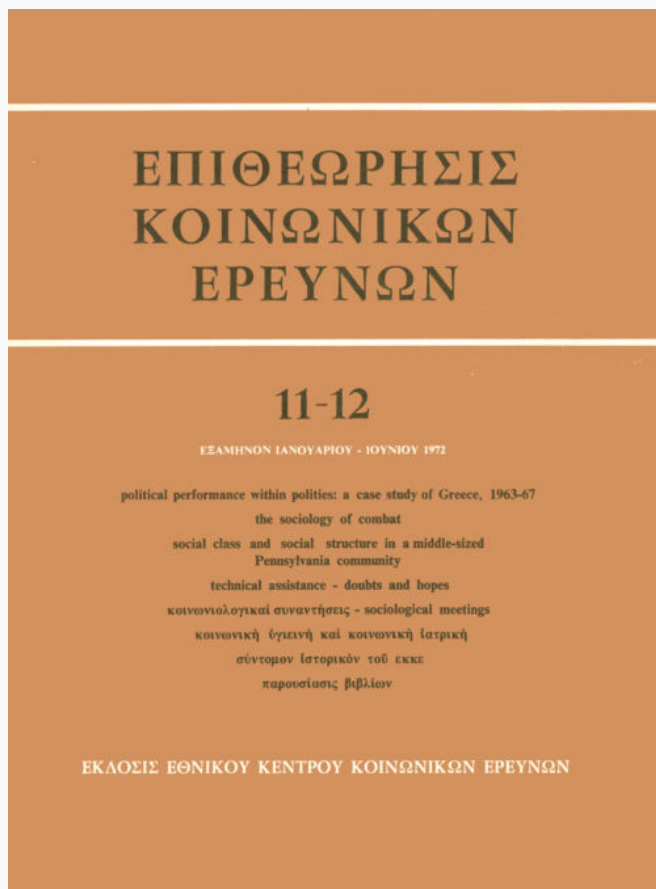

The Greek Review of Social Research

Vol 11 (1972)

11-12

La Répartition du Revenu National: Les modèles modernes et leur dépassement. (Η Κατανομή του Εθνικού Εισοδήματος: Τα μοντέρνα μοντέλα και το «ξεπέρασμά » τους)

Δημ. Α. Γερμίδης

doi: [10.12681/grsr.280](https://doi.org/10.12681/grsr.280)

Copyright © 1972, Δημ. Α. Γερμίδης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Γερμίδης Δ. Α. (1972). La Répartition du Revenu National: Les modèles modernes et leur dépassement. (Η Κατανομή του Εθνικού Εισοδήματος: Τα μοντέρνα μοντέλα και το «ξεπέρασμά » τους). *The Greek Review of Social Research*, 11, 51. <https://doi.org/10.12681/grsr.280>

able experience of certain foreign Church Centres for Marriage Preparation which have concentrated their attention on those attitudes which evoke the most immediate response in the engaged couple.

The possible contribution that «information-theory» can make to the subject under investigation was considered most valuable, so an attempt was made to apply its principles to the question of the personal contact between the Pastoral Team and the couple, and of the process of teaching the Orthodox Christian view on marriage.

Similarly the use of material drawn from psychology and consideration of the problems of engaged couples, as well as the contemporary structure of marriage was considered indispensable. Thus we have tried to form a better understanding both of the couple and of the union which they are invited to enter into today, and to show the need for pastoral preparation.

Further, careful attention has been paid to the theological foundation of the «active method» used in modern educational theory, which encourages the couple to participate in their own marriage preparation. This was done by employing the Orthodox principle of «synergy» or collaboration. We have above all tried to indicate which of the existing methods of preparation favour this active participation.

E.K.E.

La Répartition du Revenu National: Les modèles modernes et leur dépassement. (Η Κατανομή του Έθνικου Εισοδήματος: Τα μοντέρνα μοντέλα και το «εξεπέραςμα» τους), tome IV, Έκδόσεις Génin, Paris 1970, 331 σελ.

Η έκδοσις του τετάρτου τόμου της «Κατανομής του Έθνικου Εισοδήματος» αφιερωμένου εις τα «μοντέρνα μοντέλα» της κατανομής, συμπληρώνει το δεύτερον μέρος ενός γιγαντιαίου έργου το όποιον οι δύο συγγραφείς Jean Marchal και Jacques Lecaillon, διαπρεπείς Καθηγηταί της Πολιτικής Οικονομίας του Παν/μίου των Παρισίων, ήρχισαν κατά τα έτη 1957-58.

Η μελέτη των νόμων και κανόνων, οι όποιοι διέπουν την κατανομή του Έθνικου Εισοδήματος μεταξύ των διαφόρων κοινωνικοοικονομικών ομάδων, αποτελεί το επικεντρων των έπιστημονικών ενδιαφερόντων και έρευνών των δύο συγγραφέων.

Εις τους δύο πρώτους τόμους του προαναφερθέντος έργου τον οι δύο Καθηγηταί ανέλυσαν λεπτομερώς την διάρθρωσιν και την συμπεριφορά των κοινωνικοοικονομικών ομάδων των «μισθωτών», των «κατόχων κερδών», των «γεωργών», των «δανειστών» και τέλος των «απολαμβάνοντων κοινωνικών παροχών», προβαίνοντες κυρίως εις την μελέτην της συν-

θέσεως και της εξέλιξεως του εισοδήματος των, εξετάζοντες ταυτοχρόνως άφ' ενός μόν την θέσιν των ομάδων αυτών εις τας άντιστοιχούς άγοράς των, άφ' έτερου δε τών βαθμών και τας επιπτώσεις της οργανώσεώς των.

Ο τρίτος τόμος του έργου περιλαμβάνει την παρουσίαν και κριτικήν ανάλυσιν των «μοντέλων» της κατανομής, άρχης γενομένης άπό τά δύο βασικά τοιάυτα, ήτοι το κλασικόν και το μαρξιστικόν, με ιδιαίτεράν άναφοράν εις τά χαρακτηριστικά της λειτουργικής πλευράς του τελευταίου μοντέλου.

Ο παρών τέταρτος τόμος άποτελεί την συνέχειαν και το τέλος του μέρους της μελέτης του άφιερωμένου εις τά μοντέλα. Διά του όρου «μοντέρνα μοντέλα» της κατανομής του Έθνικου Εισοδήματος, οι δύο συγγραφείς χαρακτηρίζουν όλας έκκεινας τας αναλύσεις αι όποιαί ήκολούθησαν την «επανάστασιν της όριακής όφελείας» (revolution marginaliste) των έτών 1870-1880, ήτοι το Νεοκλασικόν και Νεοκεϋστανόν μοντέλου.

Άλλά οι «μοντέρνοι συγγραφείς», μολοντί όλοι υιοί της επανάστασεως της όριακής όφελείας, δέν συμφωνούν επί πλείστον σημείων, και κυρίως ός προς την μέθοδον αναλύσεως. Ούτω, εφαρμόζοντες μιαν μικροοικονομικήν ανάλυσιν, οι νεοκλασικοί συγγραφείς ώδήγηθησαν εις την μελέτην και την εξήγησιν των προβλημάτων της κατανομής διά μέσου της παραγωγής. Όσον άπό τους Κεϋστανούς, υιοθετούντες μιαν μακροοικονομικήν μέθοδον αναλύσεως, έρμηνεύουν τά ίδια προβλήματα της κατανομής διά μέσου της συνολικής ζήτησεως.

Η μελέτη λοιπόν των μοντέλων υπό των J. Marchal και J. Lecaillon, βασίζεται επί των έννοιολογικών και μεθοδολογικών αυτών διαφορών αι όποιαί έχουν ως άποτέλεσμα την χρησιμοποίησιν πότε μεν της έννοιας της «κοινωνικής κατανομής», πότε δε της έννοιας της «λειτουργικής κατανομής», και καταλήγει εις την παρουσίαν ενός *συνθετικού μοντέλου*, ίκανού να συμβιβάζη βραχυχρονίας και μακροχρονίας τά νεοκλασικά και νεοκεϋσιανά μοντέλα.

Οι δύο έκλεκτοι συγγραφείς δέν περιορίζονται όμοι μόν εις την θεωρητικήν εξήγησιν της κατανομής, αλλά επιστρέφουν εις την ανάλυσιν της πραγματικότητας, διά της μελέτης της εξέλιξεως της κατανομής του εισοδήματος εις την γαλλικήν οικονομίαν, έλέγχοντες ούτω όλας τας διατυπωθείσας υποθέσεις και την παρουσίαν των μοντέλων.

Έπι τή βάσει αυτών των παρατηρήσεων αι όποιαί εκτίθενται εις το πρώτον κεφάλαιον του τετάρτου τίτλου του παρόντος τόμου, οι δύο έπιφανείς συγγραφείς επιχειρούν να προσδιορίσουν τά στοιχεία έκείνα τά όποια δύνανται ήδη να εκφράσουν τό «εξεπέραςμα» των μοντέρνων μοντέλων.

Ούτω εάν ό έρευνητής θέλη να συλλάβη κατά τρόπον άκριβή την παρατηρη-

μένην πραγματικότητα, όφείλει να υιοθετήση μιαν «νομισματικήν» μέθοδον αναλύσεως (analyse en termes monétaires), άντι της χρησιμοποιομένης συνήθους «πραγματικής» τοιαύτης (analyse en termes réels).

Η μέθοδος αυτή, έν συνδυασμώ με μιαν λεπτομερή μελέτην της συμπεριφοράς των πλέον αντιπροσωπευτικών ομάδων των κατόχων εισοδήματος, δύναιται να ώδηγήση εις μιαν άναθεωρημένην έννοιαν της μακροοικονομικής ίσορροπίας, βραχυχρονίας και μακροχρονίας.

Υπογραμμίζοντες τόν μοναδικόν χαρακτήρα της άπό δωδεκαετίας και πλέον αναληφθείσης υπό τών έξεχόντων Καθηγητών Jean Marchal και Jacques Lecaillon προσπαθείας, άς εύχηθώμεν να ίδωμεν συντόμως περατωμένον τό μνημειώδες έργον τον επί της Κατανομής του Έθνικου Εισοδήματος.

ΔΗΜ. Α. ΓΕΡΜΙΔΗΣ

Migrations et Developpement: Le cas de l'Algerie (Άποδημια και Άνάπτυξις: ή περίπτωσις της Άλγερίας), υπό Madeleine Trebous. Έκδόσεις του Centre de Developpement de l'OCDE, Paris 1970, 241 σελ.

Το μεταναστευτικόν κίνημα έκ της Άλγερίας προς την Εύρωπην άρχισε περί τό 1870 και ήδη, κατά τας άρχάς του 20ού αιώνας, ήχοριζε σοβαράς διακυμάνσεις, όφελιμένως ίδιος εις τας ανάγκας της πολεμικής βιομηχανίας της Εύρωπης, συντόμως άκολουθηθείσας άπό τας ανάγκας της άνοικοδομήσεως.

Έν τούτοις, μόνον μετά τό 1950 τό μεταναστευτικόν κίνημα λαμβάνει μαζικόν χαρακτήρα. Κατ' αυτό τό έτος 200 με 250.000 Άλγερινών—άντιπροσωπευόντων τό 20% του ένεργου πληθυσμού της Άλγερίας—άνησυχολούητο εις την Εύρωπην, ένθ' τό 1966 ό αριθμός των άνερχεται εις 300.000. Κατά τό ίδιον έτος: ό έλγερινός πληθυσμός ό ζών έν γένει εις τό έξωτερικόν θνήσκει τάς 800.000, ήτοι τά 6% του συνολικού πληθυσμού της Άλγερίας. Έάν λάβη τή υπ' όψιν μόνον τή δευτερογενή τομέα, ό αριθμός των εργαζόμενων εις την Εύρωπην ήτο κατά τό 1966 μεγαλύτερος άπό ό,τι εις την Άλγερίαν.

Η Γαλλία είναι ή κατ' έξοχην χώρα ύποδοχής με 96,7% του συνόλου των μεταναστών, τό δε υπόλοιπον καταμεταίει κυρίως εις τό Βέλγιον και την Δυτικήν Γερμανίαν.

Ένόπιον των διαστάσεων του μεταναστευτικού κινήματος, και έν όψει των νέων πραγματικότητων και διαβρώσεων ένός ανεξαρτήτου κράτους με μιαν όπο άνάπτυξιν οικονομίαν, τό πρόβλημα της άλγερινής μεταναστεύσεως πρέπει να τεθή έκ νέου επί τάπητος.

Δι' αυτό άκριβώς ή μελέτη της Madeleine Trebous έχει *ιστορικήν αξίαν*: